

Παλεύοντας με τις λύπες μας

/ [Γνώμες](#)

- Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Είπε ο Αββάς Νείλος: «η προσευχή είναι καταφύγιο απέναντι στη λύπη και την αθυμία» (Από το «Γεροντικό»)

Παλεύουμε οι άνθρωποι σήμερα πολύ με τη λύπη που γίνεται κατάθλιψη. Κάθε επιθυμία μας που δεν ικανοποιείται, κάθε αποτυχία μας, κάθε ματαιώση στόχων, κάθε έξοδος από σχέσεις στις οποίες έχουμε επενδύσει, αλλά και μία παρατεταμένη στασιμότητα είναι όψεις ενός κόσμου που μοιάζει μαύρος, σκοτεινός, εισοδευμένος στην απελπισία. Σπεύδουμε οι άνθρωποι να πάρουμε φαρμακευτική βοήθεια, ελπίζοντας ότι θα φτιάξει η διάθεσή μας ή ότι θα μπορούμε να κοιμόμαστε και να ηρεμούμε. Σπεύδουμε οι άνθρωποι να βρούμε υποκατάστατα για τις ματαιώσεις μας, να παραδοθούμε σε σχέσεις μιας βραδιάς, να καταναλώσουμε αλκοόλ, να περνάμε πολλές ώρες μπροστά στην οθόνη του κινητού, να κάνουμε αγορές για να αισθανθούμε καλύτερα. Αυτό που δεν σκεφτόμαστε είναι πως τις λύπες μας και τις αθυμίες μας, τις ώρες δηλαδή της ανίας, μπορούμε να τις μετριάσουμε μέσα από την προσευχή.

Το ασκητικό βίωμα είναι ευλογημένη απάντηση. Είναι καταφύγιο η προσευχή. Είναι

κίνηση εμπιστοσύνης στον Θεό, ότι το θέλημά Του επιτρέπει να χάσουμε. Ότι το θέλημά Του επιτρέπει να περιμένουμε. Ότι Εκείνος δεν μας εγκαταλείπει, ακόμη κι αν σιωπά. Κι εμείς όμως δεν Τον εγκαταλείπουμε, ακόμη κι αν ο λογισμός μας μάς παραπλανά, λέγοντάς μας ότι δεν έχουμε να περιμένουμε τίποτε από Εκείνον. Δεν υπάρχει ελπίδα αλλαγής της ζωής μας, διότι αν ήθελε Εκείνος, θα μας είχε ακούσει ήδη και δεν θα μας άφηνε νικημένους.

Είναι καταφύγιο η προσευχή. Είναι εκείνη η γλυκιά παρηγοριά ότι ο Θεός βλέπει τον χρόνο μας διαφορετικά από ό,τι εμείς. Δεν είναι μόνο ότι γνωρίζει το μέλλον μας, ως Παντογνώστης. Είναι και ότι γνωρίζει τι μας ωφελεί και τι όχι. Μπορεί να επιμένουμε σε λάθος σχέσεις, λάθος σκέψεις, λάθος όνειρα. Μπορεί να εκβιάζουμε τη ζωή να μας δώσει αυτό που επιθυμούμε. Κάποιες φορές και ο Θεός κάνει πίσω και μας αφήνει να ζήσουμε αυτό που επιθυμούμε, μολονότι είναι εμφανές ότι δεν μας ταιριάζει. Αλλά αν δεν πάθουμε, δεν θα μάθουμε. Και τότε, μέσα στη λύπη και την ανία μας, ο Θεός αφήνει την παρουσία του να μας γαληνέψει. Να μας βοηθήσει να κάνουμε καινούργια ξεκινήματα. Αρκεί να Τον εμπιστευθούμε.

Προφανώς και μπορεί να χρειαζόμαστε και άλλη στήριξη, ψυχολογική και ιατρική σε δύσκολες περιστάσεις της ζωής μας. Αυτό όμως δεν αναιρεί τη δύναμη της προσευχής ως εμπιστοσύνης. Παλεύουμε με τις λύπες μας σημαίνει ότι έχουμε αποφασίσει πως θα είμαστε φως από το φως Του. Θα γίνουμε αγάπη και θα δώσουμε αγάπη, χωρίς να νικιόμαστε από το σταυρικό, που κάποτε μοιάζει και μάταιο, των πραγμάτων. Αν ακολουθούμε την οδό της αγάπης, ακόμη κι αν οι επιλογές σε πρόσωπα, όνειρα, κινήσεις δεν είναι αυτές που αληθινά μας ταιριάζουν, εντούτοις κάτι καλό θα προκύψει. Ο Θεός και την πράξη τιμά και την πρόθεση επαινεί. Αν επιχειρούμε να γεμίσουμε τη ζωή μας με επιτυχίες, αν μας ενδιαφέρει, ακολουθώντας τα πρότυπα των καιρών, να είμαστε μόνο οι επιθυμίες για τον εαυτό μας, τότε θα διαπιστώσουμε ότι οι άλλοι δεν ανταποκρίνονται πάντοτε στη δική μας προοπτική. Γι' αυτό και χρειάζεται άλλη ρότα. Αυτή της εναπόθεσης του εαυτού μας στο σχέδιο του Θεού. Αυτή του γεμίσματος της ζωής μας με το φως της προσευχής και της αγάπης. Και στα δύσκολα θα αντέξουμε.

themistoklismourtzanos.blogspot.com

Πηγή: pemptousia.gr